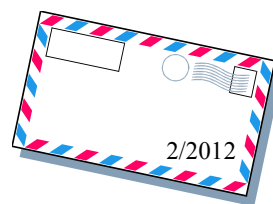

Mesagerul păcii

Nor sau rază de soare

Credinciosul se aseamănă în viața și umblarea sa ori cu un nor, ori cu o rază de soare. Cu cine vrem să ne asemănăm? Cu un nor, care ascunde celorlalți soarele și aruncă o umbră întunecoasă, sau cu o rază de soare prietenoasă, care alungă întunericul și oriunde ajunge, răspândește dragoste, speranță și bucurie?

Noi, copiii lui Dumnezeu, ar trebui să fim oameni bucușori, care să dea de știre în exterior că Îl au pe Hristos, comoara, și sunt moștenitori ai slavei Sale. Dar, din păcate, nu este așa la mulți. Ei umblă încoace și încolo cu fețe întunecate. De ce? Pentru că nu-L savurează pe Hristos și gândurile lor sunt carnale și lumești, tind spre lucruri înalte, nu o iau așa de serios cu păcatul, adesea lasă loc plăcerilor și iubesc ceea ce este în lume. Legătura cu un om nemulțumit în interior nu poate să provoace nimănui o învioreare.

Dacă vrem să fim pentru alții o rază de soare, atunci Hristos, Soarele vieții, trebuie să strălucească în inima noastră; trebuie să avem o părtășie strânsă, o umblare intimă cu El. Hristos dă inimii pace și bucurie, iar ceea ce primim de la El, se va reflecta.

O, de am fi în casa noastră, la locul de muncă, pentru cei apropiați nouă, pentru cunoscuți și rude, pentru fiecare, o rază de soare, în timp ce slujim tuturor cu bucurie și arătăm o dragoste cu ardoare, care nu se atenuază prin nimic sau nu se amărăște deloc! Ce binecuvântare vom fi, dacă zilnic vom duce o rază de soare a dragostei divine în casele săracilor, bolnavilor, nenorociților, în inimile celor legați, lipsiți de pace și descurajați, trudiților și împovăraților, care sunt așa de mulți la număr atât între bogați, cât și între săraci. Un cuvânt plin de compasiune, din inimă, o strângere caldă de mână, o privire prietenoasă au dat unora, care erau apăsați, nefericiți sau deznădăjduiți, nou curaj și au deschis unele inimi pentru Isus.

De aceea să ne rugăm zilnic Domnului: Dă-mi harul să fiu pentru oricine o rază de soare!

Inscripții prețioase

În inscripții scurte, bătrânii au predicat adesea înțelepciunea lor. Pe ceasul solar din mănăstirea de la Maulbronn este scris în latină: „Dacă soarele nu strălucește, trebuie să ai răbdare.“ Cât de adevărat este acest cuvânt în toată viața! Dacă nori întunecoși acoperă soarele sau cerul, trebuie să avem răbdare. Desigur, de răbdare ține și îngăduința, cum spune Cuvântul. Dar cât de binecuvântată este așteptarea timpului și a ajutorului Domnului!

Un alt ceas solar poartă inscripția: „Arată numai orele luminoase.“ Ah, noi vorbim adesea mai mult despre orele întunecoase și ne plângem mai mult decât mulțumim, certăm mai mult decât laudăm.

În Ulm se poate citi pe un ceas un M.M., probabil: „Memento mori!“ adică „Gândește-te că trebuie să mori!“ Acest lucru ni-l spune și psalmistul: „Doamne, spune-mi ... care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt.“ Ce bine de acela care în viața aceasta fugitivă are sufletul său ascuns în Hristos!

Ulrich von Hutten a pus să se scrie pe ceasul turnului: „Ultima latet!“ adică „ultima oră este necunoscută“. De aceea cât de important este să ai viața rânduită tot timpul în lumina veșniciei.

Pe un alt ceas este scris: „Acum este ora să faceți binele!“ Cât de remarcabil este cuvântul apostolului: „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință“ (Galateni 6.9-10).

Învățăături înțelepte

Cartea „Cugetări din întâmplări“, de Christian Scriver, cuprinde 366 de aprecieri scurte în legătură cu evenimente obișnuite, zilnice și care conțin totdeauna un îndemn și o învățătură. Câteva din acestea:

Gotthold – așa se numește autorul pe sine – s-a uitat în prima dimineață a anului la ceasul din turnul bisericii, pentru a vedea cât este ora. A observat că arătătoarele sunt din aur. Acest lucru l-a învățat că timpul este scurt și nu se poate plăti cu aur, și și-a propus să-l răscumpere tot timpul cu fidelitate și conștiinciozitate.

Într-o seară rece de iarnă a văzut câțiva băieți, care rostogoleau un bulgăre de zăpadă, care devenea sub mâinile lor tot mai mare, până când nu l-au mai putut mișca deloc. „Așa este cu grijile“, s-a gândit el, „cu cât le miști mai mult în inimă, cu atât devin mai mari, până când nu le mai poți mișca deloc.“

Ceva asemănător a văzut într-o odaie țărănească. O femeie făcea un ghem, dar așa s-a încurcat în mâinile ei. Se supără, rupse ața și încurcătura s-a făcut mai mare. „Așa este și în cazul tocmelilor lumești“, își spuse. „Cine intervine brutal și este iute la mânie, face tocmeala mai confuză; un duh smerit știe însă să trateze chestiunea la obiect.“

O altă femeie cojea o lămâie, care dădea un miros delicios, dar care în interior conținea un suc acru. „Nu este așa și cu rugăciunile noastre?“ se gândi Gotthold. „De ce este nevoie de atâtea cuvinte, de atâta apăsare și îngrijorare; rugăciunea unei inimi evlavioase este pentru Dumnezeu mireasma cea mai dulce.“

O casnică purta cu sine o întregă legătură de chei. Niciuna din chei nu putea deschide toate ușile; tot așa niciun om nu are toate darurile, pentru a putea îndeplini totul în lume.

Un copil bolnav trebuia să ia un medicament amar. În loc să-l înghită repede, așa cum i s-a spus, l-a zdrobit între dinți, după care a trebuit să vomite. Pilulele insultătoare ale lumii nu trebuie să le mes-teci, ci să le treci sub tăcere și să le uiți, atunci nu au gustul așa de amar, a fost învățătura pe care Gotthold a luat-o, în viața sa fiind mult defăimat.

O dată i-a ajuns în ochi un firicel de praf, care i-a tulburat vederea și i-a provocat multe dureri. „Mult mai rău este“, și-a spus el, „dacă în ochiul interior, conștiința, ar ajunge o mizerie.“

La un bijutier a observat cum acesta așeză un diamant valoros într-o cutiuță, care era căptușită cu mătase neagră. De ce? Pentru ca strălucirea pietrei prețioase să iasă mai bine în evidență pe fundalul întunecos. „Nu luminează harul divin mai strălucitor în noaptea mahnirii omenești?“ s-a întrebat Gotthold.

În pivniță a găsit o sfeclă uitată, care a încolțit, dar care făcuse doar vlăstari albi și fără putere, pentru că le-a lipsit lumina zilei. „Numai în raza de soare a Duhului divin se dezvoltă puterile noastre și aduc binecuvântare.“

Primăvara a privit grădina în toată splendoarea, plină de narcise și lalele. Dar numai viorele ascunse dădeau un miros dulce. „Numai smerenia dă coroanei de virtuți creștine mireasma sa“, își spuse Gotthold.

Și în locul cel mai de jos spre binecuvântare

„Eu nu sunt în locul potrivit, toată munca mea este făcută fără rost, nicăieri nu găsesc încurajare sau recunoștință. Simt putere în mine de a face ceva în cercuri mai largi, dar în loc de aceasta trebuie să mă trudesc cu lucruri mărunte, pe care oricare altul le-ar putea realiza; totul este inutil și fără rost.“ Cât de des se aud astfel de plângeri sau altele asemănătoare! Și totuși, nimic nu este fără rost în lumea largă; în istoria măreață a creației fiecare atom mărunț are sens și scop, atât pentru sine, pentru propria formă, cât și pentru totalitatea în mijlocul căreia formează un element necesar al lanțului. Să nu fie necesară viața creștină, care își împlinește în liniște și cu fidelitate misiunea, chiar dacă are parte de obligații așa de mici?

Ce pace ne întâmpină în camerele credincioșilor bolnavi, care suportă cu răbdare și smerenie o suferință grea; bolnavul însuși este modelat de așteptarea în liniște și inconștient are o influență sfântă asupra celor ce îl înconjoară, o influență aducătoare de binecuvântare, care poate nu a avut-o niciodată în zilele când era sănătos! Înseamnă că trăiește fără rost?

În general trebuie să ne ferim de grandomanie, care vine totdeauna din fire. Este foarte trist, dacă nu suntem mulțumiți cu locușorul nostru modest și năzuim spre lucruri înalte, dorim să facem ceva mare printre oameni, care să atragă privirile lor asupra noastră și care să ne aducă onoare și cinste. Domnul nu a lucrat așa. El a mers în smerenie înainte, a fost mulțumit cu orice loc pe care l-a dat Dumnezeu și și-a îndeplinit lucrarea Sa cu bucurie spre preamărirea lui Dumnezeu. Este așa și la noi?

Domnul mă vede

„Acum stăpânul a plecat“, spuse un sclav păgân unui sclav creștin, „să ne oprim din muncă și să ne facem comozi.“ - „Al meu este încă aici“, spuse creștinul. „El privește la noi de sus, ca să vadă dacă trebuie să răsplătească sau să pedepsească; eu rămân la munca mea.“

Domnul ne spune în Psalmul 101: „Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană acela îmi va sluji.“

Mesagerul păcii este întocmit din diverse scrieri. Dorința noastră este să ofere cititorilor îmbărbătare în viața de fiecare zi.

Redactare: Stăncioiu Petru

str. George Enescu, nr. 35

RO - 515600 - Cugir, jud. Alba